

Najkrajši pot v nebesa.

red kakimi pet sto leti je živel jako pobožen in učen mož po imenu Ivan Golobičar. Ta mož je srečal nekega jutra ubozega starčka, ki se mu je tako smilil, da ga je nagovoril in ga mislil tolažiti. Da bi mogel pogovor ž njim začeti, pozdravil ga je prijazno, želeč mu: „dobro jutro!“ „Še nikoli nisem imel slabega,“ odgovori starček.

„Bog vam daj dobro srečo!“ popravi Golobičar svoj pozdrav.

„Še nikoli nisem bil nesrečen.“

„Bog vam naj spolni vse vaše želje,“ hotel sem reči.

„Saj se mi vedno samó to zgodi, kar si želim sam, in zato sem vedno srečen.“

Golobičar ni vedel, kako bi svoj pozdrav zboljšal, da bi čudnemu starčku bil všeč, zatorej ga vpraša: „Ali ste vi res srečni. Saj vender na zemlji ni nihče popolnem srečen, sicer bi bil pobožni Job lagal, ko je dejal: človek od žene rojen le kratko časa živi in je podvržen mnogim nadlogam. Vi tedaj mislite, da ste popolnem srečni?“

„Zakaj bi ne bil?“ odgovori smijoč se starček. „Nikoli še nisem slabega jutra imel, ker sem bil vedno s svojo osodo zadovoljen. Nikoli še nisem bil nesrečen, ker ne potrebujem in ne poželim tega, kar vi srečo imenujete; a to, kar je vam nesreča, tega ne poznam, in to je moja sreča. Jaz imam ljubljenega očeta v nebesih, ki mi podeli vse, česar mi je treba, in mi tudi vse najboljše želi; njega jaz častim, naj sem lačen ali žejen, naj mi je vroče ali me zebe. In če me ljudjé zasramujejo, ne žali me to prav nič, ker vem, da se brez božjega vedenja nič ne zgodi. Jaz si mislim: Oče, ti to hočeš, zato tudi jaz hočem. In ker jaz hočem, kar Bog hoče, zgodi se vedno to, kar jaz hočem, in zato sem vedno srečen. Ali poznate vi večjo srečo od te, ako se komu vse po njegovej volji izide?“

Golobičar se je čudil tem globokim resnicam v tako priprostih besedah. Nekaj, da bi starčka skušal, nekaj pa, da bi še več od njega izvedel, reče: „Vi pravite, da hočete vedno to, kar hoče Bog. Kaj pa, ako bi Bog vas hotel v pekel pahnuti? Ali bi tedaj tudi hoteli, kar Bog hoče? Starček odgovori: „Da bi me Bog hotel v pekel vreči“ — starčku se je na tresočem glasu poznalo, kako težko mu je to misel izgovoriti, ali vender nadaljuje in pravi: „In ko bi me Bog hotel tudi v pekel pahnuti, bi jaz hotel, kar on hoče; kajti za mene tudi to ne bi bila velika nesreča. Jaz imam namreč dve roki; jednej se pravi *u d a n o s t* v božjo voljo, drugej pa *l j u b e z e n b o ž j a*, in s tema rokama bi jaz Boga objel in ne izputivši ga, potegnil bi ga s seboj v pekel. In potem bi bil rajše v peklu z Bogom, nego v nebesih brez Boga, saj bi bila v peklu nebesa, ako bi ondu Bog bil.“

Pobožni Golobičar je vže dolgo časa iskal najkrajšega pota v nebesa, ali zamán; ta starček mu ga je pokazal. „Hoteti, kar Bog hoče,“ najkrajši je pot v nebesa. In kdo hodi po tem potu? To je tudi starček povedal: Tisti, ki se popolnem udá v voljo božjo in Boga nad vse ljubi, ali kdor tudi v dejanji zvršuje to, kar vsak dan v Gospodovej molitvi izgovarja: „Izidi se tvoja volja, kakor v nebesih takó tudi na zemlji.“

(Po starej pripovedki zapisal J. S—a.)